

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΔΑΟΣ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΩΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Α! Ποσες φρίκες!... Ποσες φρίκες!...
Και τί σκοπό είχαν όλ' αυτά!... Να τόν ανάγκασουν να φύγει
μὲ τὸν τρόπο πὸς ἐκινδύνους ἢ ζωὴ του;
Θυμιάται ἀκόμα ὁ Πατριζιὸς τὰ λόγια π' ἄκουσε νὰ λέη ἡ Μαγδαληνὴ στὴ Ζωὴ κατὰ τὴν συζήτηση αὐτή. Τὴν ἐιάλωνε γιατί
τῆς ἔκλεψε τὴν κορδέλλα τὸν παλλιδὸν τῆς καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ἀ-
δελφὸς τῆς τὸν 'Ήλια... Τί φρίκη ἀλήθεια!...
"Ήσαν ὅλα αὐτὰ τόσο τρομερὰ καὶ τόσο μπερδεμένα!
"Ὁ ἄτυχος Πατριζιὸς τῆχασε. Τὸ μυαλό του, παραστρατιζώντας
διαρκῶς, τὸν ἔβρασε στὸν κατήφορο.

Τὸ γάκου πολεροῦσε νὰ πιστῆ στὴ λο-
γική, νὰ ἐξηγήσῃ γὰτί. Δὲν τὰ κατόφευσε...
— Ζαλιστήρα!... εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ δυ-
νατά, κοιτάζοντας τὶς τρεῖς γυναῖκες. Ζα-
λιστήρα!... Δὲν καταλαβαίνω βέβαια τί γί-
νουν ἐκεῖ, μὰ μποῦν νὰν τις ρωτήσω!
Θὰ μποροῦσε νὰν τὸ γὰνῃ αὐτὸ ἀπὸ
πολλὴ ὄρα. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἀκούων τὸν
ἐφομαζόταν ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, ἢ τρεῖς
σκιεὲς χωρίστησαν.

"Ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, ἀκού
κοιτάζαν πάλι κατὰ τὸ παράθυρό του, προ-
χώρησαν καὶ κάθισαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνί-
α τῆς ἀλλῆς, κ' ἡ Ζωὴ μίλησε στὸ κελλὰρι.
Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Πατριζιὸς
διέκρινε καθαρὰ τὰ βήματα τῆς γοῆς, ἀ-
πάνω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Κ' ἔσπευσε, τί-
ποτα πιά....

Τότε, χωρὶς νὰ γὰνῃ φόρησο, ἀνοίξε τὸ
παράθυρο, ἀναστήσασε τὴ μικρὴ θεοῖδα τοῦ
παντοφροῦ καὶ ἀμέσως διέκρινε σὲ κάποιον
ἀπόστασι, κοντὰ σὰς ἀγγελλὰ τοῦ ζητοῦ,
στὸ ἐπιμνηστικὸν τῆς δένδρσοποιχίας ἑνα
ξυγιάρι....

Θέλοντας νὰ δῆ ποιοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ
ξυγιάρι αὐτὸ, ὁ Πατριζιὸς ἔμεινε ἀκίνητος
στὸ παρατηρητό του, περιμένοντας νὰ
βγοῦνε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴ σκιά.

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς, διέκρινε μὲ
μιὰ φρίκη τοῦ διαρκῶς ἐπιγινώσκοντο, τὴ
Μαγδαληνὴ.

"Ὅσο γὰρ τὸν ἄντρο, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν
διακρίνῃ, γιατί τὸ κερφάλι τὸν ἔμενε στὴ
σκιά... Ἀλλὰ ὁ Πατριζιὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη
νὰ δῆ τὸ πρόσωπο, γὰρ νὰ καταλάβῃ πὸς ἦταν ὁ Ἀλιπινός, ὁ
ἀδελφὸς τῆς Ζωῆς, ὁ 'Ήλιος...

Φοβῆξ Πατριζιὸς!... Τί τοῦ ἔπαιζε τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν τιμο-
ροῦσε ἐκεῖ!

Μ' ὅλο τὸν το σπαραγμὸ ἐξακολούθει νὰ παραφυλᾷ στὸ πα-
ράθυρο.

"Ἡ Μαγδαληνὴ προχώρη μὲ τὸν συνοδο τῆς ὡς τὸ βάθος τῆς
δένδρσοποιχίας καὶ ξαναγύρισε. Ἀφήνει τὸν σύντροφό τῆς νὰ
τῆς σφίξῃ πολλὴ ὄρα τὸ χεῖρ καὶ τὸν παρατάει τέλος κοντὰ στα
ζαγγελλὰ.

"Ἐνὸ αὐτὴ μπαίνει στὴν εἰσὸδον, ὁ ἀγνωστος ποῦ τὴν συνώ-
δεσε προχώρη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ δρομοῦ.

"Ὁ Πατριζιὸς τὸν παρατηρεῖ πολλὴ ὄρα. Καὶ ἡ ἐπιμονὴ του τε-
λος ἀνταρτίζεται. "Ἦθεε στιγμὴ ποῦ τὸ
φραγγάρι εφάρτισε τὸν ἄνθρωπο κατὰ
πρόσωπο καὶ ὁ Πατριζιὸς μπόρεσε νὰ
τὸν ἀναγνωρίσῃ... Δὲν ἦταν ὁ 'Ήλιος,
ὅπως ἔνομιμα... Ἦταν ὁ Νοβί!

Τώρα, πειρὰ δὲν καταλαβαίνει ἀπολυ-
τῶς τίποτα!...

"Ἡ κοῦραση τὸν ἔχει πειρὰ νικησεὶ καὶ
ἔσπευ' ἀπὸ ἑνα τόσο ἐντατικὸ καὶ ὀδυ-
νηρὸ ξενύχτισμα, πέφτει στὸ γάδισμα,
μορμιουρίζοντας:

Ἀδελφὸ το ποῦ ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ποῦ τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα. "Ἦ-
σας τὸ πρῶγμα νὰ εἶνε ποῦ ἀελοῦ...

"Ὅταν ἐβλῆνε, ὁ Πατριζιὸς ἦταν κορματσένος, ἐναντιμέ-
νος... Εἶχε πρῶτο.

Θὰ ἦθελε νὰ μείνῃ στὸ χορβίτσι, γὰρ νὰ ξεκορμαστῇ. "Ὅλε
ὄμοι οἱ εἰκόνας τῆς νύχτας, συν ἔχρησι ποῦ τοῦ εἶχαν στήθη κα-
τέτοι, ὄρασαν στὸ μυαλό του πιά τοῦ γέμισαν πάλι τὴν φρεσὴ μὲ
τὶς χειρότερες ἰστορίας.

Νὰ ἐξακολουθῇ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, δὲν εἶνε πειρὰ δυνατὸν.
Προτιμώτερο νὰ ρωτήσῃ, νὰ ζητήσῃ νὰ ἐξακορβίτῃ, νὰ βγῇ ἀπὸ
τὴν τρυαννία αὐτὴ μὰ ὅσ' ἀσχημά.

"Ἐξαρ ἑνα νεοῦ μὲ παγωμένο νερό. Ὑ-
στερα ντόθηκε γογγόρα-γογγόρα καὶ βγήκε,
διὰν ὁ ἦτος ἦτανε πιά κρύος. Ὁ θεοσορὸς ἀ-
σας τὸν ἀναξοσφόνησε κίποτος, καὶ, ὅσοι βο-
ῆκε ἔξω ἔνοιωσε τὸν καιτὸ τοῦ δονατο γὰρ
ν' ἀοίσῃ τὸν ἄγωνα τῆς πονηρίας καὶ τῆς ἐπι-
τηδεύσεως, μὲ τὸν ὁποῖον ἐλογαρίαζε νὰ κα-
τακτισθῇ τὴ Μαγδαληνὴ.

"Ἦσε τὴ νύε στὴν τραπέζαρια, μπροστά σ'
ἑνα φληντζόνι κερὰς ἀε γάλα, ποῦ μόλις τῆς
τὸ εἶχε σφίξῃ ἡ Γερτρούδη. Ἡ γοῆ μὰρ
μὲ τὸν κροῦ τῆς τρεῖς ρωτήσε πὸς πέρας τῆ
νύχτας.

"Ὁ Πατριζιὸς ἀποκρίθηκε πὸς εἶχε κακο-
κοιμηθῇ, γιατί ἡ φαντασία του δὲν ἦταν ἀκόμα
ἐλευθερὴ ἀπὸ κάποιον ὄραματα, καὶ σ' αὐτὰ
τοῦ ποῦτῃν ἀκόμα ἐκείνους οἱ ἀγωνιώδεις
φρίκες, ποῦ εἶχαν ἀκουσθῇ τὴ νύχτα τοῦ ἐγ-
κελλήματος.

"Ἐὸ μιλῶσε ἔτσι, ἐκοίταξε τὶς δύο γυναῖ-
κες, γὰρ νὰ δῆ μῆτος ἀνταλλάξουν κανένα ση-
μεῖο σκενοῆς ἢ κατινὰ ματιὰ σκενοσπασε.

Ἀν γελιστήρα: Ἐξακολούθωντας νὰ μιλῇ
μὲ κίποτος φρεσῆσι, τοῦς ἐβλῆκε ὅτι ἦταν τέ-
τοις ἢ ἐντελοσῆσι ποῦ ἐδρακίμασε στὸ ξενοδο-
χεῖο τοῦ «Χορσοῦ 'Ήλιου» τὴν νύχτα τοῦ ἐγ-
κελλήματος, ὅτε καὶ τὴ νύχτα αὐτὴ τοῦ φάνηκε
ποῦ ξανάκουσε τὴν κοῦραση εἰσὴν τῆς ἀγωνίας
καὶ τοῦς ἴδιους ἐκείνους θεορβίους. Λέγοντας
τὰ λόγια αὐτὰ τὶς ἐπάκουσε νὰ σκενοσπασοῦνται.
Εἶχανε δηλ. ἀνταλλάξῃ τὴ ματιὰ τῆς σκενοσπασε.
"Ἦ σκενοσπασε τοῦς εἶχε γὰρ πειρὰ ἀλοφά-
νεση. Ἦτανε μιὰ γογγόρα κινὰ, ποῦ γὰρ τὸν

Τὸν βοῆκε μὲ τὰ ἔσπευσε τραπίζε νὰ παραφυλᾷ.

Πατριζιὸς εἶπε πολλὰ.
"Ἦσε βέβαια, ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτέξῃ τίποτ' ἄλλο.
Μὰ δὲν τὸν ἔμελλε. Ἦ πιστολοποίησε εἶχε δοθῇ.

"Ἐν τούτοις ξανά τε μὲ φοβισμένη δὴρεν φρεσὴ:
— Ναι... Μοῦ φάνηκε πὸς ἀκούσα ἀλόφρε τὴν τρομερὴ ἐκείνη
φρεσὴ, π' ἀκούσεται λίγο ποῖν διαπραχθῇ τὸ ἐγκλημα...

"Ἡ γοῆ Γερτρούδη τοῦ εἶπε, ὅτι, χωρὶς ἄλλο, εἶχε γελιστή,
ὅτι θὰ ἦτανε κινιμὰ παραίσηθη, γιατί αὐτὴ δὲν εἶχε ἀκούσει
ἀπὸ ἄλλοτος τίποτα, ἐνὸ κοιμᾶται πάντα τόσο ἀλαφρὰ!
— Ἦσε ἴσογο! εἶπε ὁ νέος. — Ἐγὼ ἦμον βέβαιος, ὅτι εἶχατε
σκησθῇ, ἀκούβος γὰρ νὰ δῆσε τι συμβαίνει... Ναι: καὶ μάλιστα
ἐπίτημα πὸς σὰς ἀκούσα νὰ πορατᾶτε...

— Ὅχι, δὲν κοινῆρηκα καθόλου... Ἐλήμα ἔταν βίπο, μονο-
κόματο! Στὸ σπίτι ἦταν ἀκόμα ἡσυχία!...
Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, ἡ γοῆ πήγε στὴν
κοῦρῖνα, ἀπ' ὅπου ἐροῦσε στὴ Μαγδαληνὴ
μιὰ ματιὰ, γερμάτη σημάσια.

"Ἡ νέα φαινόνταν παραγμένη... τὸ χε-
ράκι τῆς ἔτρεψε. Ὡς τόσο ἀγωνιζόταν
νὰ φανῇ γαλήνια.

"Ὁ Πατριζιὸς τὸ καταλαβε καὶ τὴ
ρωτήσε:

— Καὶ σὺ, Μαγδαληνὴ, δὲν ἀκούσας

τίποτα !

— Όχι... Πέρασα μιά νύχτα ήττη... Έφράδεται άναίδετατα· ώς τότε τά μάγουλά της δέ χρωματίζονταν από τό κοκκινάδι της νεροπής. Έξακολουθούσαν νά είνε χλωμά...

‘Ο Πατριότις ύπέφερε πολύ. Δέν την έζοίταξε πιά. Φοβόταν νά μήν προδοθή...

Υστερ’ από κάποτη σιωπή, κατάφερε νά έπιβληθή στον έ- αυτό του και είπε με ήθος ήραιο :

— Ποτέ δέ σου ζήτησα τίποτα, Μαγδαληνή· μά σήμερα θά ή- θελα νά σου γυρέρω κάτι.

— Τι πράγμα, Πατριότις ;

— Τήν κορδέλλα που έχεις στά μαλλιά σου...

Αυτή τη φορά ή Μαγδαληνή έκοκκίνησε και τάχασε.

Υστερα κάνοντας μιá προσπίδεια γιά νά συγχωρηθή, είπε :

— Τι παράξενη ιδέα, Πατριότις ! Και πύο παράξενος άζόμα ό τρόπος με τόν οποίο έφραξέσαι !...

— Δέν τόν βρήκα παράξενο. Είνε μιá ιδιοτροπία έρωτευμέ- νου. Στο χωριό, κάθε έρωτευμένος γυρεύει την κορδέλλα τών μαλ- λιών της· φραξιάς του...

— Γιατί τότε δέ μου τή γύρευσ τόσον καιρό ;

— Ίσως κάποιος άλλος στη γύρεψε πριν από μένα, —είλεν άπότομα ό νεός.

Λέγοντας τα λόγια αυτά κατάλαβε πώς ήταν σκληρός, μά δέν τόν ένοιαζε.

‘Η Μαγδαληνή που είδε σηκωθή, τόν έζοίταξε απορηλωμένη.

— Ποτέ ! είπε.

Παινωμένος εκείνος έξακολούθησε :

— Οί έρωτευμένοι κατορθώνουν νά πάρουν έξέλινο που τους άρνούνται.

— Νά την κορδέλλα, Πατριότις... άπο- κριθήσε ζείνη με τρεσοκλιωτή φωνή. Και συγχρόνως έχασε τα δάχτυλά τη, μες στά μαλλιά της, έβγαλε τό μεταξέ- νιο της φιογόχο και τόν άκούμπησε στο τραπέζι.

‘Ο Πατριότις την είδε νά κλαίη.

Τότε θέλησε νά μιλήη, μά ήταν πολύ άργά.

‘Η νέα είχε φύγη...

‘Όλο τό πομύ ό Πατριότις δέν ξανα- είδε πιά την άρραβωνιαστικά του.

Ενώ όμως την γύρεψε από τη μιάν άκρη της; έπαύλεως ώς την άλλη, συνήγαγε τη Ζωή, που έρχόταν νά δουλέψη στο σπίτι του Κοριοιότις.

Τη ρώτησε, άμέσως γιά την Μαγδαληνή και γιά όσα συνέβη- σαν την νύχτα με χονιέ άποτελεία.

‘Η Ζωή προσπάθησε νά τόν κατή, όπν δέν είχε συμβή τίποτς τό έξαιρετικό τη νύχτα. Σε μερικους ύπανγισμούς του σκετιζούς με τό κελλάρι, δέν είπε λέξη και μετھے στην κουζίνα, γιά νά έχη την προστασία της Γεωργούδης και ν’ άποφύγη έτσι άλλες ερωτήσεις.

‘Ο Πατριότις έπροτιπάθησε νά άνακρίνη πάλι τη γρηϊά αλλά τού ζάκου.

Τότε ό φτωχός έρωτευμένος έζήτησε τό Νοέλ.

Μόλις όμως έφτασε στο δέντρο κρητό και τόν έφράναξε ό Νοέλ δέν τού άπήνησε.

Ενώ έτοιμαζόταν ν’ άπομακρυνθή από τά μέρη αυτά, ό Πα- τριότις βρέθηκε μετρός στον Κοριοιότις.

‘Ο γερο-θετός, άφρά τόνς ρώτησε πώς πέρασε τη νύχτα, χτύ- πησε την πόρτα της κάμαρας τού Νοέλ.

Μή λαβαίνοντας καμμιάν άπάντηση, ό γέρος έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί, άνοιξε την είσοδο και μπήκε.

‘Ο Πατριότις θέλησε νά τόν άκολουθήη· μά ό θετός τόν πα- ρακάλεσε νά τόν περιμένη άπέξω.

Δέν έπεριμένε πολύ. Σε λίγο ό γέρος γύρισε με μιá έκφραση ζωηρης δυσαρεστιάς στο πρόσωπο.

— Αυτός ό καταγγέλλης δέν κοιμήθηκε σπίτι άπόψε. Τό κρεβ- βάτι του είνε εν τάζει. Τον είδης σύ ;

‘Ο Πατριότις άποκριθήκε ότι δέν τόν είχε δη από την προη- γουμένη ήμέρα.

— Βρίσκει την ευκαιρία και φεύγει, τώρα που με άποροφή ή μεγάλη δουλειά, και που μένω πολλές ώρες στον πύργο ! είπε ό γέρος. Είνε κάμποσος καιρός· που μου μινε νά κινήη τον κεφαλιού του. Στοιχηματίζω πως πέρασε τη νύχτα στο δάσος και κοιμήθηκε κάτω από τά δέντρα. Αν και έξερη πως αυτό με δυσαρεσσει, και ότι είνε άνάγιο γιά ένα νέο καλοαναθρεμμένο. Μου φαίνεται πως πρέπει νά τού δώσω πάλι ζωνίνα με μπιμπιανάκι.

— Με πόση ευκολία τόν δέννετε, θεός !...

— Μά, όπως σου έλεγα χτες— άρχισε νά λέη ό Κοριοιότις με φα- νερη συγγίνηση—πύο πολύ ύποφρω έγώ που τον χτυπάω, καιό αυτός ό ίδιος, όταν τρωη τις ευλιές.

— Τότε λοιπόν, γιατί τόν δέννετε ;

‘Ο Κοριοιότις έζούνησε τό κεφαλι και σκεπτικός έπροχώρησε με τόν άνεπιό του προς την έπαυλη χωρις ν’ άπάντηση.

Είν’ αλήθεια πως ό Νοέλ ήταν πολύ καλός άνθρω- πος καιτό ήταν άπότομος και ύ- περβολικά άυστηρός.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

‘Ο Έθνός Ρούφος, ό Γεώργιος και ή σάπια τάβλα. Πώς γρά- φεται ή ιστορία. ‘Η άναφορά τού γέρου.

Συνεχίζουμε και σήμερα τά τόσον ένδιαφέροντα και τόσον χα- ρακτηριστικά ανέκδοτα τού βασιλέως Γεωργίου :

‘Όταν ό βασιλεύς Γεώργιος Α΄ έπήγε στις Πάτρας, μετά τόν άτυχη πόλεμο τού 1897, έπισκέφθηκε τόν πολιτευτή Θάνο Ρούφο, τόν οποίον αγαπούσε και έκτιμούσε. ‘Ηταν μόνου κ΄ έλεγαν πολλά. ‘Ο βασιλεύς τού διηγείτο ότι, στην περιουσία του που έκαμε στην Πελοπόννησο, άντελήφη την άγανάτησι τού λαού έναντίον της ρουσφετολογικής πολιτικής. Τότε ό Ρούφος τού είπε :

— Μεγαλειοτάτε, συνείδησα νά σας λέω πάντοτε την αλήθεια. ‘Ο λαός έχει δίκιο άποτεινόμενος σε σας. Μπείτε, αν θέλετε, να πατήσετε ποδάρι. Δοκιμάσατε και όλο τό Έθνος θά σας άκολου- θήση.

‘Όλα τά νομίζετε εύκολα, άπήνησε ό Γεώργιος. Νά πατήσω ποδάρι ; ‘Αλλά πού νά πατήσω ; Φέρτε μου πολιτικούς με χα- ρακίτηρα, σάν άντν (και έδειξε μιá μεγάλη έλαιουαρία τού Βενιζέ- λου Ρούφου, πατέρα τού συνομιλητού του) και τότε μάλιστα... ‘Ο

πατέρας σου και άλλοι πολιτικοί της επο- χής έκείνης μου έλεγαν : —‘Τραβή μπροστά Βασιλιά ! και τραβήσιν γιατί είχα πεποι- θησι στο λόγο τους ότι δέν θά μου τό στρί- ψουν με τό παραμικρό. ‘Αλλά τώρα πού νά πατήσω ; ‘Όπου και νά βάλω τό πόδι μου βρούκο σά π ι α τ ά β λ α ! Τό λαό, γιά τόν οποίον είμαι βέβαιος, είνε εύκολο νά τόν ραδιοτηγήσουν έναντίον μου.

Οί συνομιληται ένόμιζαν ότι ήταν μόνου. Κάποιος όμως άδιάκριτος δημοσιογράφος είχε στήσει αυτή και κρυφαζούγε από τό πα- ρακείμενο δωμάτιο. Μη μπορώντας όμως ν’ ά- κούση ολόκληρη τη συνομιλία, άρπαξε την περικοπή της ‘σάπιας τάβλας κ΄ έγραψε στην έφημερίδα του ότι ό βασιλεύς έξεφρα- σθή έτσι γιά...τό Ζαΐμη ! Την είδησι αυτή της Πατρινης έφημερίδος άναδημοσίευσαν την άλλη μέρα τ΄ ‘Αθηναϊκά φύλλα και γί- νηκε πολύς θόρυβος.

Από τότε, όσες φορές ό γυιός τού Θάνου Ρούφου ό Λουκάς παρουσιαζόταν στο βασι- λέα, ό Γεώργιος τού έλεγε :

— Θιμάσαι τι ιστορία μου έφτιαξε ό δημοσιογράφος εκείνος με τη σάπια τάβλα ; ‘Ε, λοιπόν, έτσι γράφεται ή ιστορία !

Μιά παραμονή Χριστουγέννων, ένας φτω- χός γεροντάκος περιέμε τό βασιλέα να βγη από τό Νοσοκομείο ‘Ευαγγελισμός γιά να τού δώση μιá άναφορά.

Όταν έβγήκε, συνοδευόμενος από τόν πρίγκηπα Γεώργιο, ό γεροντάκος τόν έπλη- σιασε και τού είπε :

— Πολυχρονημένε μου ‘Ανακτα της ‘Ελ- τού δάσος είχε σμαραγδένια... λάδος και... πραινάδα...

‘Ο βασιλεύς τόν διέκοψε :

— Καλά, καλά, τι θέλεις ;

— Έχω παιδί στη φυλακή και ή οικόγενεία μου πεινάει...

— Πώς σε λένε ;

— Παναγή ‘Αντωνάκο, από τη Σύρα.

— Πού κάθεται ;

— ‘Οδός Μαυρομιχάλη.

— Ξέρεις κανέναν εκεί κοντά ;

— Τόν κύριο Μεσολορά, τόν καθηγητή.

— Καλά, πήγαινε αύριο από τό σπίτι του.

‘Ο πρίγκηπ Γεώργιος πήρε σημείασι τού όνοματόστου και την άλλη μέρα ό γέρος έλάβαινε από τόν Μεσολορά δώρο τού βασιλέως 300 δραχμ. Υστερ’ από λίγο καιρό βγήκε από τη φυλακή και ό γυιός του.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑ

‘Ενύχτωσα και ποιόν θά ίδω και ποιόν θά χαιρετήσω ; Νά χαιρετήσω τά κλαριά, δροσιά ναι γεμισμένα, Νά χαιρετήσω τά βουνά, χιονιά νουν στοβαγαμένα, Νά χαιρετήσω τις ξανθές, χολιούν οι μαυροματές, Νά χαιρετήσω άνυπανδρες, σκάζουν οι παντομένες, Νά χαιρετήσω όπου αγαπά, είνε βαριά στον ύπνο, Νά την ξυπνήσω ντερούμαι, νά της [είπω ντεριέμαι, Μά νά τ΄ άφήσω άφιλητο, ταχιά [γελάει μ΄ έμένα, Μπεζεύο, δένω τ΄ άλογο, κρεμάω [τό ντουφέκι, Φιλώ τη μάννα μιá φορά, φιλω τήν [κόρη δέκα.

‘Επει που βροικόταν ό νεός, τού δάσος είχε σμαραγδένια πραινάδα...

